

„Tegul nebūna tavo gyvenimas bevaisis“

Tegul nebūna tavo gyvenimas bevaisis. Būk naudingas.

Nusikratyk snaudulio.

Spinduliuok savo tikėjimo ir meilės šviesa. Savo apaštališku gyvenimu nuvalyk lipnius ir purvinus pėdsakus, kuriuos paliko netyri neapykantos sėjėjai. Ir visus žemės kelius uždek Kristaus ugnimi, kurią nešioji savo širdyje. (Kelias, 1)

balandžio 3 d.

Jei pasidavei pagundai ir klausai savęs: kas man rūpi, kam į šį reikalą veltis? – turėčiau atsakyti: tau liepia – tavęs prašo – pats Kristus: „Pjūtis didelė, o darbininkų mažai. Melskite pjūtis šeimininką, kad atsiųstų darbininkų į savo pjūtį.“

Nepriešgyniaukime kaip silpnadvasiai: „Aš tam netinku, yra kitų, galinčių tai daryti; šitas darbas – ne man“. Ne, tam darbui nėra kitų; jei tu taip sakai, kiekvienas gali taip pasakyti. Kristus prašydamas kreipiasi į visus, į kiekvieną krikščionį. Niekas nuo to nėra atleistas nei dėl amžiaus, nei dėl sveikatos, nei dėl kito darbo. Nėra jokių išimčių: arba duodame apaštalavimo vaisių, arba mūsų tikėjimas bus bergždžias.

Be to, kas yra nurodęs, kad, norint kalbėti apie Kristų, norint skleisti Jo mokymą, reikia daryti keistus, nepaprastus dalykus? Gyvenk įprastą gyvenimą; dirbk, kur tau skirta,

stenkis atlikti tau patikėtas pareigas, visada užbaik savo darbą, kasdien tobulėdamas, augdamas. Būk sąžiningas, supratingas kitiems ir reiklus sau. Būk apsimarinęs ir džiaugsmingas. Tai ir bus tavo apaštalavimas. Ir tada nesistebėk, kodėl šalia tavęs esantys žmonės nori su tavim, tokiu varganu, pasišnekėti, ir jūs pakeliui iš darbo, šeimos rate, autobuse, pasivaikščiojimo metu ar kitur kalbėsitės apie rūpesčius, kamuojančius kiekvieno žmogaus sielą, nors kartais kai kas to nenori suvokti – jie tai geriau supras, kai pradės iš tikrųjų ieškoti Dievo. (Dievo bičiuliai, 272–273)